

**Begrundelse**

Den nye promillegrænse på færdselslovens område har vist sig at mindske antallet af dødsfald i trafikken. Samtidig gælder der ikke nogen promillegrænse for fritidsbåde, speedbåde og erhvervsfartøjer med videre. Der har været en del ulykker, hvor hurtigtgående lystfartøjer har været indblandet. I nogle af disse tilfælde er det endda oplyst, at der har været tale om alkoholpåvirkede førere af bådene. For erhvervsfartøjernes vedkommende bør det ikke være afgørende, at sømænd ofte er på havet længe, da konsekvenserne ved påvirkning af alkohol kan blive fatale. Det er spørgerens opfattelse, at der ikke er nogen rimelig grund til at friholde sejladsskibe for en fast alkoholpromille, når køretøjer i færdselsloven er underlagt en sådan.

**Svar (6/11 98)****Erhvervsministeren (Pia Gjellerup):**

Det er allerede efter gældende lovgivning strafbart at føre et skib eller fartøj eller at udføre et arbejde om bord af betydning for skibets og de ombordværendes sikkerhed efter indtagelse af så meget spiritus, at man er ude af stand til at gøre det på fuldt betryggende måde. Dette gælder også, selvom der ikke er sket en ulykke. Under skærpelse omstændigheder kan retten til at gøre tjeneste som skibsfører, styrmand eller maskinmester ved dom frakendes op til 5 år eller for bestandigt.

Jeg er enig i, at man skal se med alvor på de situationer, hvor personer under indflydelse af spiritus udgør en fare for sikkerheden. Det foreslås til lov om sikkerhed til søs, som jeg fremsatte den 7. oktober i år, indebærer derfor en skærpelse af strafferammerne for spiritussejladsskibe, således at der vil kunne idømmes fængsel herfor i indtil to år. Hidtil har strafferammen alene været bøde eller hæfte.

Jeg kan endvidere oplyse, at Søfartsstyrelsen er i færd med at gennemføre regler om minimumsalder og obligatoriske prøver for førere af de såkaldte speedbåde.

Det er min opfattelse, at disse skærper er tilstrækkelige.

**Spm. nr. S 333**

Til socialministeren (2/11 98) af:

**Tove Videbæk (KRF):**

»Vil ministeren oplyse, hvilke krav der stilles til en narkoman, før denne kan komme i behandling for sit misbrug?«

**Begrundelse**

Spørgeren er særlig interesseret i, om der i praksis utilsigtet stilles hindringer i vejen for stofmisbrugere, der ønsker at komme i behandling. Et bopælskrav ville f.eks. være en sådan hindring.

**Svar (9/11 98)**

**Socialministeren (Karen Jespersen):**

En fyldestgørende besvarelse af spørgsmålet ville kræve en undersøgelse af praksis hos de forskellige myndigheder med ansvar for stofmisbrugsbehandling landet over, idet der afhængigt af hvilket amt eller hvilken kommune, der visiterer til behandling dels vil være forskelle ud fra den lokale politik for området, dels være forskelle i forhold de enkelte grupper af misbrugere.

Udgangspunktet for behandling her i landet er frivillighed og inddragelse af misbrugeren i valg af tilbud. Det afspejler sig bl.a. i udarbejdelse af handleplaner, som nu er lovfæstet i servicelovens § 111.

Det er imidlertid visitationsmyndighedens endelige ansvar, at der vælges et tilbud, som det ud fra vedkommende misbrugers misbrugsforløb samt personlige og sociale forhold er det mest realistiske med hensyn til forbedring af funktionesevnen for misbrugeren med sigte på ophør af misbruget.

Der kan i denne proces eller udredningsfase stilles forskellige krav til misbrugeren, fx. om at møde til samtaler eller kontrolprøver, om at møde opåvirket og ikke optræde voldelig mm.

Når spørgeren i sin begrundelse for spørgsmålet henviser til utilsigtede hindringer for stofmisbrugere, der ønsker at komme i behandling, fx. bopælskrav, så er dette et problem, der går igen for flere i de mest udsatte grupper, som ofte er meget mobile pga. ustabile bo- og familieforhold.